

a następnie przed Sądem. Strona ta bowiem nie wykazała istnienia rzeczywistego lub potencjalnego interesu ekonomicznego, który jedynie mógłby uzasadniać posiadanie zdolności procesowej przez kancelarię adwokacką działającą we własnym imieniu w zakresie żądania unieważnienia rejestracji znaku towarowego odnoszącego się do kosmetyków. Prawo wspólnotowe nie uznaje wszak wnoszenia skarg w razie braku własnego interesu osobistego lub ekonomicznego (*actio popularis*).

Zdaniem wnoszącej odwołanie uznanie, że adwokat może we własnym imieniu zgłosić wnioszek o wykreślenie znaku towarowego, jest w każdym razie niezgodne z profilem zawodowym adwokata jako współpracownika wymiaru sprawiedliwości.

W drugim zarzucie wnosząca odwołanie podważa ocenę Sądu, według której znak towarowy COLOR EDITION jest postrzegany jako mający charakter opisowy i z tego względu objęty jest przepisem art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94. Zdaniem wnoszącej odwołanie taka wykładnia jest sprzeczna z orzecznictwem Sądu dotyczącym elementów konstytutywnych pojęcia znaku towarowego o charakterze opisowym. Jej zdaniem możliwość wywnioskowania na podstawie znaku towarowego oznaczonych nim towarów i ich właściwości nie stanowi bowiem wystarczającego kryterium. Należy sprawdzić, czy wybrane wyrazy, rozpatrywane zarówno osobno, jak i wspólnie, są znane i stale używane w potocznym języku zainteresowanego kręgu odbiorców.

(¹) Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

**Skarga wniesiona w dniu 6 października 2008 r. —
Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Federalnej Niemiec**

(Sprawa C-442/08)

(2009/C 6/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Caeiros i B. Kotschy, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 6, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja

1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (¹) lub rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (²), w związku z tym że

— dopuściła do przedawnienia wierzytelności celnych, pomimo otrzymania pisma w sprawie wzajemnej pomocy,

— odmówiła uiszczenia odsetek za zwłokę;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od roku 1994 dokonywano przywozu pojazdów mechanicznych z Węgier do Niemiec w ramach preferencyjnego traktowania taryfowego ustanowionego na mocy Układu Europejskiego pomiędzy Wspólnotą Europejską a Węgrami. W piśmie w sprawie wzajemnej pomocy z dnia 26 czerwca 1998 r. Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (zwany dalej OLAF) poinformował państwa członkowskie, że po dokonaniu kontroli po zwolnieniu towarów, władze węgierskie unieważniły zgłoszenia świadectw pochodzenia dotyczących 58 006 pojazdów (w tym 19 123 przeznaczonych do Niemiec). Pismem, którego angielska wersja została skierowana do władz niemieckich w dniu 13 lipca 1998 r., a niemieckie tłumaczenie w dniu 18 sierpnia 1998 r., OLAF przekazał dokumenty i dane związane z tym pismem w sprawie wzajemnej pomocy, w tym w szczególności pismo z dnia 26 maja 1998 r., w którym władze węgierskie poinformowały OLAF o wynikach kontroli po zwolnieniu towarów i wskazały, że węgierski producent złożył odwołanie na ich decyzje do węgierskiego sądu. W nowym piśmie w sprawie wzajemnej pomocy z dnia 27 października 1999 r. OLAF zawiadomił państwa członkowskie o wynikach tego postępowania sądowego. Konieczna na mocy orzeczenia węgierskiego sądu ponowna ocena świadectw pochodzenia doprowadziła do utrzymania w dalszym ciągu nieważności świadectw pochodzenia w przypadku 30 771 pojazdów.

Z rezultatów misji Komisji w Niemczech w sprawie kontroli środków własnych oraz z informacji władz niemieckich wynika, że władze te dopuściły do przedawnienia należności celnych w wysokości 408 735,53 EUR przysługujących w związku z przywozem pojazdów, w przypadku których utrzymane zostało unieważnienie świadectw pochodzenia, również po dokonaniu ponownej oceny wskutek orzeczenia węgierskiego sądu. Władze niemieckie wprawdzie przekazały na żądanie Komisji środki własne należne tytułem tych przedawnionych wierzytelności celnych w dniu 31 października 2005 r., to znaczy po wygaśnięciu terminu przewidzianego na mocy rozporządzenia nr 1552/89 (lub na mocy rozporządzenia nr 1150/2000), jednak odmówiły uiszczenia odsetek za zwłokę należnych wskutek zwłoki w przekazaniu tych środków własnych.

Komisja uzasadniła niniejszą skargę na dwóch podstawowych zarzutach dotyczących po pierwsze zwłoki w przekazaniu środków własnych i po drugie odmowy uiszczenia związanych z nimi odsetek za zwłokę. Zdaniem Komisji najpóźniej od 18 sierpnia 1998 r. (data doręczenia ostatniej wersji językowej dokumentów i danych związanych z pismem w sprawie wzajemnej pomocy z dnia 26 lipca 1998 r.), wszystkie państwa członkowskie były w stanie zidentyfikować dłużników celnych oraz należne kwoty i powinny były w związku z tym, najpóźniej od tej chwili, podjąć środki niezbędne do retrospektywnego pobrania omawianych należności celnych oraz ustalić odpowiednie środki własne podlegające przekazaniu. Mając na uwadze rozsądny, trzymiesięczny termin na przyjęcie tych środków, Komisja stwierdziła, że państwa członkowskie, które zaniechały podjęcia działania powinny odpowiadać za kwoty należności celnych przedawnionych od dnia 18 listopada 1998 r.

Co się tyczy pierwszego zarzutu Komisji, dotyczącego zwłoki w przekazaniu środków własnych, z właściwych przepisów rozporządzenia nr 1552/89 (lub rozporządzenia nr 1150/2000) oraz z orzecznictwa Trybunału wynika, że państwa członkowskie mają obowiązek ustalić środki własne, i że obowiązek ten istnieje niezależnie od tego, czy zaksięgowanie kwoty należności celnych zostało dokonane lub czy kwota ta została retrospektywnie pobrana od dłużnika. W zasadzie powstanie długu celnego skutkuje również powstaniem prawa Wspólnot do odpowiadających temu długowi tradycyjnych środków własnych, nawet wówczas, gdy nie zostało dokonane zaksięgowanie kwoty tych należności lub ich retrospektywne pobranie od dłużnika. Moment w którym należy ustalić środki własne zależy od momentu, w którym krajowe organy celne są w stanie obliczyć kwotę środków własnych wynikających z długu celnego i ustalić dłużnika należności.

W sytuacji, w której towary zostały przywiezione ze świadectwem pochodzenia, które zostało unieważnione wskutek kontroli po zwolnieniu towarów, prawo danego państwa trzeciego nie może określać powinności służb celnych państw członkowskich. W związku z tym, że protokół nr 4 do Układu Stowarzyszeniowego pomiędzy Wspólnotą Europejską a Węgrami także nie zawiera przepisu regulującego tę kwestię, na podstawie innych źródeł prawa wspólnotowego należy ustalić, jakie działania powinny podjąć państwa członkowskie po doręczeniu wyników kontroli dokonanej po zwolnieniu towarów, podważającej pochodzenie towarów. Artykuł 78 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92 przewiduje, że organy celne państw członkowskich podejmują niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują. Rozporządzenie to zobowiązuje również państwa członkowskie do niezwłocznego pobrania długu celnego po jego powstaniu, zarówno w pierwszej fazie tego postępowania, polegającej na zaksięgowaniu kwoty należności celnych, jak również w fazie ich pobrania od dłużnika.

Ponadto, zgodnie z art. 244 rozporządzenia nr 2913/92, odwołanie od decyzji wydanej przez organy celne państwa członkowskiego nie powoduje wstrzymania jej wykonania, za wyjątkiem wyjątkowych przypadków. Ewentualne wstrzymanie wykonania decyzji jest generalnie uzależnione od złożenia zabezpieczenia. W związku z tym, zdaniem Komisji, jeśli powstanie dług celny wynika z unieważnienia świadectw pochodzenia

wskutek kontroli po zwolnieniu towarów, fakt wniesienia odwołania nie może uniemożliwić (retrospektywnego) pokrycia kwot należności celnych. Ponieważ towary zostały już przywiezione do Wspólnoty, a postępowanie sądowe może trwać wiele lat, wstrzymanie wykonania decyzji może poważnie utrudnić pokrycie długu celnego w przypadku oddalenia odwołania.

Wreszcie, co się tyczy drugiego zarzutu Komisji, to znaczy odmowy uiszczenia odsetek za zwłokę, z art. 11 rozporządzenia nr 1552/89 lub rozporządzenia nr 1150/2000 oraz z orzecznictwa Trybunału wynika, że państwa członkowskie mają obowiązek uiszczenia odsetek za zwłokę, nawet w przypadku zaniechania ustalenia środków własnych. W niniejszej sprawie sporna kwota środków własnych powinna była zostać przekazana najpóźniej dwa miesiące po 18 listopada 1998 r., w pierwszym dniu roboczym po 19-ym dniu miesiąca (to jest 20 stycznia 1999 r.). W związku z tym, że władze niemieckie dokonały zapłaty w dniu 31 października 2005 r., Republika Federalna Niemiec była w zwłoce i powinna w związku z tym uiścić odsetki za zwłokę.

(¹) Dz.U. L 155, s. 1.

(²) Dz.U. L 130, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-443/08)

(2009/C 6/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych niezbędnych dla dokonania prawidłowej transpozycji art. 2 pkt 3, art. 2 pkt 4 i art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach (¹), w odniesieniu do definicji pojęcia „małego urządzenia” i „znacznej zmiany” oraz zobowiązań mających zastosowanie do istniejących urządzeń, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;